

Podivná stařena

Je pondělí ráno a jen po prvním mrknutí oka mi přejede mráz po zádech s myšlenkou, že mě opět čeká týden nesčetných muk. K uvědomění této kruté pravdy mi vždy postačí můj mobil, vibrující na nočním stolku vedle postele a vyhrávající moji oblíbenou písničku. No, když teď tak nad tím přemýšlím, moji bývalou oblíbenou písničku. Přestože již začal nový den, je leden a všude je tma a zima. Ležím tiše na zádech, obě ruce mám na břiše, a jak dýchám, dlaně se zvedají a potom zase padají dolů. Tohle se nespočetněkrát opakuje a já se nechávám unášet tím rytmickým, uklidňujícím pohybem. Mezitím přejíždím očima po místnosti a pozoruji obrysy nábytku. Přestože je stále přítmí, vidím je jasně a zřetelně. Už tu ležím dobrých patnáct minut a hrozně se mi nechce stávat. V tu chvíli vrazí do dveří máma a volá mě ke snídani. Ale já pořád ležím. Uběhne dalších pár minut a z venku slyším, že začíná pršet. Kapky vody hrají smutnou melodii na okenním parapetě. Pro změnu přijde moje mladší sestra a začne mě lechtat na palcích u nohou. Dobře ví, že to nemám ráda. S odporem a s velkým přemáháním, přece jen se mi podaří vstát.

Jakmile otevřu okno, okolní svět už je dávno vzhůru. Ve světle pouličních lamp se táhnou mraky jako karavany po temném nebi, listí šustí v korunách stromů a v dáli je slyšet štěkání psů. Dole na ulici neuvěřitelně tlustá žena venčí neuvěřitelně tlustého psa. Oba se bez nálady courají po chodníku. V protějším domě ve druhém poschodí stojí muž v trenýrkách v koupelně před zrcadlem a podle všeho si počítá neštovičky ve tváři. O patro výš nějaká žena v kostkovaném županu myje nádobí a dělá u toho legrační tanečky. Ha ha, aspoň někdo pozitivní v tomto pochmurném dni.

Už jsem chtěla od okna odejít, ale cosi připoutává mou pozornost. Na cestě, smáčené deštěm tam stojí a zase se na mě dívá. Jedna žena, velmi stará, troufám si tvrdit, že i nejstarší z našeho domu. Je jí nejmíň sto let. Stojí tam s koštětem v pravé ruce. Šedé vlasy jí padají na ramena jako záclona. Na sobě má světlemodrou zástěru se zelenými vzory. A bez mrknutí oka se na mě pořád upřeně dívá. Bože, na co asi myslí? Nevím proč, ale něco mi říká, že mě ta paní nemá ráda. Bydlím až v osmém patře, proto jezdím dolů výtahem. Nevím, jak to dělá, ale ráno, když jdu do školy, pokaždé se mnou v tom výtahu jede, neřekne nikdy ani půl slova, i když ji pozdravím, a jen na mě hledí. Ještě aby toho nebylo málo, vždy zmáčkne tlačítko mínus jedna, do sklepa. A takhle to běží každé ráno,

bez ohledu na čas. Kdyby to bylo alespoň ve stejnou dobu, pomyslela bych si, že už ví, kdy jezdím, ale já se snažím jít pokaždé v jiný čas. Nahání mi trochu strach. Nicméně teď stojí na ulici a vsadím se, že za pár minut, až zase pojedou výtahem, pojedete se mnou v plné parádě.

Už mám málo času. Ještě naposled se podívám z okna. Na ulici se nic nezměnilo. V protějším okně se muž stále vzhlíží v zrcadle a tlust'oška pořád za sebou táhne tlustého psa, tentokrát v opačném směru. Páni, za deset minut osm. Z pokoje vybíhám, už ani nevím, co jsem si oblékla a rychle беру poslední jablko, které se na mě kouká z misky v kuchyni, batoh a hlavně deštník a letím z bytu jak namydlený blesk. Otvírám dveře od výtahu a v něm stojí ta stařenka. Úplně jsem na ni v tom spěchu zapomněla.

Nicméně všechno se opět opakuje dokola. Popřeju dobrý den, ona nic, ticho po pěšině, zmáčkne mínus jedničku a dívá se mi do očí. Klasika. Cítím se jak v pasti. Prostor je velmi malý a vzduch tak vydýchaný, že se začínám dusit. Ta cesta je nekonečná. Za zvuku o sebe třecích se provazů, které nás drží při životě, hypnotizují pomalu ubíhající čísla pater nad dveřmi výtahu, aby ubíhala rychleji. Připadá mi to jako věčnost, jako prosba, která nedosáhne vyslyšení, jako úplná beznaděj. Najednou slyším cinknutí a vzápětí se otevrou dveře. Konečně se mohu nadechnout, nasávám čerstvý vzduch, svobodu. Když se otočím, neunikne mi ten její strašlivý pohled. Pak se dveře zavírají. Se smíšenými pocity jdu do školy.

Po zpáteční cestě ze školy přemýšlím, co udělám. Takhle to nemůže jít dál. A v tu ránu mě to napadá. Přece v domě máme i schody. Zezačátku to bude boj, chodit po schodech do osmého patra, ale za cenu, že už nikdy nevidím ten její obličej, to stojí. A opravdu, od té doby, co nejezdím výtahem, tu paní už nevidám a chodit po schodech má i své výhody. Jsem nejlepší v tělocviku ☺. Ale ještě jedna věc mi stále vrtá hlavou. Proč pořád jezdí do toho sklepa? Sousedé říkají, že tam prý pálí slivovici. Jiní dokonce, že tam pěstuje marihuanu. Ale kdo ví, co je na tom pravdy. Tyhle záludné otázky necháme koňovi, ten má větší hlavu.